

De gang die niet meer bestond

De grond bleef rommelen als een lange, mopperende grom die door de wortels trok en via de stenen langs Gruddels voeten kroop, waardoor hij wist dat dit geen gewone instorting was maar iets dat diep onder de grond wakker werd, iets dat daar al heel lang had liggen wachten zonder dat iemand het had gemerkt.

Bear lag nog steeds op zijn rug, zijn poten gespreid en zijn oren vol modder, terwijl hij probeerde zijn evenwicht te vinden en tegelijk probeerde te doen alsof hij dit allemaal volledig onder controle had, wat niet erg overtuigend was omdat hij bij elke trilling een klein piepend geluid maakte dat hij snel probeerde te veranderen in een stoere hoest.

De Fladderflitskever zweefde nerveus heen en weer. Zijn licht veranderde van zacht geel naar nerveus blauw en daarna naar een soort paniekerig groen dat hij alleen gebruikte wanneer hij zich echt zorgen maakte omdat hij meestal veel te nieuwsgierig was om bang te zijn.

“Dat geluid,” zei Gruddel langzaam, terwijl hij zijn hand tegen een van de wortelmuren legde en voelde hoe die zachtjes trilde. “ Dat komt niet van boven.”

Bear draaide zijn hoofd.

“Waar komt het dan vandaan?” vroeg hij.

Gruddel keek hem aan.

“Van dieper. “

Dat was geen geruststellend antwoord.

Nog voordat Bear kon bedenken wat hij daarop moest zeggen, klonk er ergens in een zijgang een vreemd geluid, een zacht schrapend en slepend geluid dat niet klonk als vallende stenen of verschuivingen van aarde, maar als iets dat bewoog, iets dat zijn eigen weg maakte door de tunnels.

Gruddel verstijfde.

Hij kende dat geluid.

Hij had het al jaren niet meer gehoord, maar sommige geluiden vergat je nooit, zelfs niet wanneer je dat misschien liever wel had gedaan.

Het schrapen kwam dichterbij.

De Bromkriepers, die nog maar net hun ogen hadden geopend na de felle flitsen van de Fladderflitskever, draaiden hun koppen tegelijk naar de gang en hun voelsprietten begonnen nerveus te trillen, wat betekende dat zelfs zij niet precies wisten wat eraan kwam, en dat was op zich al een reden om ongerust te zijn.

Toen verscheen er iets in het licht.

Eerst twee kleine gloeiende stippen.

Daarna een ronde vorm.

En een gezicht.

Met een brede grijns

“Nou nou nou, ” zei een bekende stem. “Als dat niet Gruddel de Tunnelkenner is.”

Bear knipperde.

Gruddel slikte.

Uit de gang kwam een wezen tevoorschijn dat leek op een kruissig tussen een mol, een kever en een wandelende klomp modder, met een jas gemaakt van wortelschors, een riem vol glinsterende steentjes en een snuit die altijd een beetje scheef stond, wat hem een permanent ondeugende uitdrukking gaf.

Zijn naam was MURMELLO DE MODDERSCHUIVER.

En hij was Gruddel's beste vriend.

Met soms de slechtste ideeën.

“MURMELLO?” zei Gruddel.

MURMELLO spreidde zijn armen.

“De enige echte,” zei hij trots. “Ik zie dat je nog steeds in het zelfde huis woont, nog steeds dezelfde stenen verzamelt en nog steeds dezelfde soort problemen aantrekt.”

Bear keek van de ene naar de andere.

“Is hij een vriend,” fluisterde Bear, of een probleem ?”

Gruddel dacht even na.

“Ja, ” zei hij.

Murmello liep dichtbij en keek naar Bear, die nog steeds half onder de modder zat en probeerde waardigheid uit te stralen, wat lastig was met een wortel die aan zijn oor plakte.

“En wie is dit ?, ” vroeg Murmello.

“Dat is Bear, ” zei Gruddel. Hij zat vast in een gat.”

Murmello knikte langzaam.

Dat gebeurt vaker dan je denkt, " zei hij wijs.

Bear wist niet zeker of dat geruststellend was.

Achter hen begonnen de Bromkriepers weer te bewegen, hun poten klikten over de stenen en hun ogen vernauwden zich terwijl ze probeerden te beslissen of dit nieuwe wezen een bedreiging was of gewoon nog een vreemd onderdeel van de chaos die hun tunnels was binnen gedrongen.

Murmello keek naar hen en glimlachte.

"Ah, " zei hij. "De tunnel bewakers zijn wakker geworden."

Hij draaide zich naar Gruddel.

"Dan zijn we te laat."

Gruddel voelde een koude rilling over zijn rug lopen.

"Te laat waarvoor?"

Murmello keek hem recht aan.

“Voor de Grote Verschuiving.”

Op dat moment begon de grond opnieuw te beven, harder dan tevoren, en ergens diep in de aarde klonk een scheurend geluid dat klonk als een tunnel die brak, als een pad dat werd geopend, als iets dat al heel lang opgesloten had gezeten en nu eindelijk vrij kwam.

**De Bromkriepers draaiden zich tegelijk om.
De Steeksnorren sisten.**

En Murmello glimlachte niet meer.

“Ze komen, ” zei hij zacht.

Bear slikte.

“Wie?”

Murmello keek naar de duisternis.

“Onze oude fout.”

